

efter at denne Erklæring var deponeret eet Sted, og Viden om dens Indhold var sivet ud til et andet Sted — er i særlig Grad uheldig, fordi den netop betyder at narre noget ind paa andre til en lavere Værdi med Haab om senere at kunne købe det ind igen.

Derfor maa jeg gentage, hvad jeg før har sagt i dette Ting, at den Situation, som vi er kommet i her i denne høje Rigsdag, er vi kommet i ved en Fejl af daværende Direktør Cold, nemlig den, at han modtog Statsministerens Tilbud om at lade sig udnævne til Udenrigsminister. Han vidste, at der var Undersøgelser i Gang vedrørende Landmandsbanken, han vidste, hvorledes han stod i Spekulationerne i selve D. F. D. S.s Aktier, i den Række af Opkøb i Søfartsselskabet og Dampskibsselskaberne Gorm, Viking, og hvad de nu hedder, i hele denne Række af Transaktioner, som det for øvrigt næsten ikke er muligt at trænge igennem for den, der ikke har bankteknisk eller bogholderimæssig Kundskab, og som ogsaa har voldt dem, der har det, Besvær, men som alle sammen vidner om Forhold, som ikke er af den Art, at man, just medens Undersøgelsen finder Sted, kan lade sig løfte fra det Sted, hvor man befinder sig privat, efter at man har forladt sit Selskab, halvt ruinerende Selskabet og med Fortjeneste for sig selv, lade sig løfte op paa Udenrigsministerpladsen. Man kan ikke lade sig saadan flytte fra een Konto ind paa en beskyttet Konto, saaledes som den, Udenrigsministeren for Øjeblikket sidder paa.

Jeg mener, at dette er den væsentlige Fejl i denne Sag; den ligger hos Direktør Cold, som ikke aabent sagde til sine politiske Venner, da de kom til ham, hvorledes Sagen laa. Jeg gentager, hvad jeg har sagt før, og som ingen Sinde er blevet modsagt her af noget Medlem af Partiet Venstre, at hvis nogen i dette Parti havde vidst, hvordan Sagen laa, var de aldrig gaaet med til, at Hr. Cold var blevet Udenrigsminister. Hvis det ærede Medlem Hr. Brorsen, den nuværende Forsvarsminister, havde vidst, hvordan Sagen laa, havde han aldrig holdt den Tale, han holdt, og havde ikke taget Sæde ved Siden af Hr. Cold i Ministeriet. Der ligger Fejlen. Det, som senere er foregaaet i dette Spørgsmaal, er, at man paa en urimelig Maade fra Venstres Side har søgt at bringe denne Sag ud af Verden ved at klamre sig til den ene urigtige Forklaring efter den anden, saaledes som det nu endelig definitivt er oplyst; thi de Forklaringer, der er givet, stemmer ikke med,

hvad Bankkommissionen fortæller om denne Sag.

Men hvis Hovedfejlen er Direktør Colds paa dette Punkt, er den anden Part i Sagen, Statsministeren, heller ikke uden Skyld. Vejen, ad hvilken denne Udenrigsminister blev fundet, er bekendt, og den Vej var ikke egnet til at betrædes just i det Øjeblik, da Landmandsbanken skulde undersøges.

Jeg skal nu gøre nogle Bemærkninger om de Afsnit i Bankkommissionens Beretning, som omhandler Statsministeren i hans Egenskab af Finansminister. I den af mig ofte omtalte Artikel af Professor Birck siger denne til Socialdemokraterne, at de for ham godt kan fælde Statsministeren paa Bankrekonstruktionerne i 1922 og 1923. Det fremgaar ogsaa tydeligt af hele Kommissionsberetningen, at alle Kommissionsmedlemmerne finder, hvad der der er oplyst, at være af en saare uheldig Karakter. Bankkommissionens Beretning indeholder navnlig Forklaringen paa et mærkeligt Ord, som faldt fra Rigsadvokaten en Dag, da han procederede i denne Sag. Rigsadvokaten skildrede Landmandsbankens Forsøg paa at skaffe sig Dollars som et Led i Bestræbelserne for at forhale Krisens Udbrud, for at redde sig, og da brugte han den Vending, at Glückstadt lod Staten optage Laan i Udlandet. Den Gang da dette hørtes, maatte det forekomme højt mærkværdigt, at en af de højeste Statseembedsmænd, Anklagemyndighedens øverste Repræsentant, udtalte om de optagne Statslaan, at det var Glückstadt, der havde ladet Staten optage dem. Men efter at Beretningen er fremkommet, har man den fulde Forklaring derpaa, thi der kan overhovedet ikke siges noget andet om Optagelsen af disse Statslaan, end at de er optaget paa Foranledning af Glückstadt. Forhistorien og Forløbet af Optagelsen af Laanet af 1920 er allerede saa uhyggelig, at man spørger sig selv, om de to Takketalere, som Statsministeren holdt i Folketing og Landsting i Anledning af disse Laans Optagelser og af Glückstadts Ordning af de sønderjydske Erstatninger, de Taler, hvori han takkede Etatsraad Glückstadt for, hvad han havde foretaget, ogsaa med Hensyn til Ordningen af de sønderjydske Erstatninger, var begrundet.

Det, man ser af Bankberetningen, er, at Glückstadts Interesse i at faa Dollars ind i sin Bank og ind i Landet er saa stor, at det overvejer alt andet for ham. Han fremkalder 4 amerikanske Dollarslaan i denne Tid, to kommunale og to Statslaan. Det er hans alt overvejende